

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 31C/21/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119204668
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Skubáková
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2021:2119204668.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Katarínou Skubákovou v právnej veci sporu žalobcu: Železnice Slovenskej republiky, Bratislava (v skratenej forme ŽSR), IČO: 31364501, Klemensova 8, Bratislava, proti žalovanému: Y. Š., K. X.X.XXXX, O. Ž. W. XXX, W., zastúpený: JUDr. Dalibor Pavelka, advokát, Pribinova 46, Hlohovec, o zaplatenie sumy 4.968,41 eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.590,35 eur s poplatkom z omeškania 0,05% denne, najmenej 0,83 eur za každý začatý mesiac omeškania, zo sumy 2.590,35 eur od 16.7.2016 do zaplatenia.

II. V časti o zaplatenie sumy 357,75 eur s úrokom z omeškania 8% ročne zo sumy 357,75 eur od 22.9.2020 do zaplatenia sa žaloba zamieta.

III. Vo zvyšku sa konanie zastavuje.

IV. Žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručanou tunajšiemu súdu dňa 5.6.2019, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.968,41 eur s poplatkom z omeškania 0,05% denne, najmenej 0,83 eur za každý začatý mesiac omeškania, zo sumy 117,81 eur od 11.9.2015 do zaplatenia, zo sumy 117,81 eur od 11.10.2015 do zaplatenia, zo sumy 117,81 eur od 11.11.2015 do zaplatenia, zo sumy 117,81 eur od 11.12.2015 do zaplatenia, zo sumy 1.931,68 eur od 16.7.2015 do 25.11.2015, zo sumy 1.431,08 eur od 26.11.2015 do zaplatenia a zo sumy 2.948,28 eur od 16.7.2016 do zaplatenia a s úrokom z omeškania 8,05% ročne zo sumy 117,81 eur od doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe Zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 01.03.1989 (ďalej len „zmluva“) sa pani X. Š. stala nájomcom 3-izbového bytu na 1. poschodí v obytnom dome na železničnej stanici B. W.. V. X. Š. dňa 26.01.2011 zomrela a keďže žalovaný je jej synom, a v čase smrti nájomcu žalovaný s ním žil v spoločnej domácnosti, prešiel nájom predmetného bytu v zmysle § 706 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov na žalovaného. V zmysle zmluvy je žalovaný povinný platiť žalobcovi za užívanie bytu nájomné a úhrady za služby spojené s užívaním bytu podľa platných cenových predpisov vo výške vypočítanej v Evidenčnom liste, a to najneskôr do 5. dňa nasledujúceho mesiaca. Výška nájomného za užívanie bytu bola stanovená v súlade s Opatrením Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 01/R/2008 o regulácii cien nájmu bytov v neskoršom znení. Žalovaný si povinnosti s úhradami nájomného a preddavkov za služby spojené s užívaním bytu neplnil riadne a včas, na základe čoho mu bola žalobcom zaslaná výpoveď zo dňa 06.07.2015, ktorú žalovaný

neprebral v odbernej lehote. Výpoveď neprevzatá v odbernej lehote sa žalobcovi vrátila dňa 10.08.2015. Výpovedná lehota uplynula ku dňu 30.11.2015. Žalovaný užíval byt bez právneho titulu od 01.12.2015 - 31.12.2015. Celkový dlh vo výške 4.968,41 eur predstavuje: - pohľadávka na nájomnom za mesiace august 2015 až november 2015 vo výške 471,24 EUR (117,81 x4), - bezdôvodné obohatenie za užívanie bytu bez právneho titulu od 1.12.2015 - 31.12.2015 vo výške 117,81 eur, - zostatok pohľadávky za vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2014 vo výške 1.431,08 eur (pôvodná výška pohľadávky za vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2014 predstavovala sumu 1.931,68 eur, po čiastočnej úhrade zo dňa 25.11.2015 vo výške 500,60 eur je zostatok pohľadávky za vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2014 vo výške 1.431,08 eur), - pohľadávka za vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015 vo výške 2.948,28 eur.

3. Súd vydal vo veci platobný rozkaz č.k. 31C/21/2019-20 zo dňa 15.8.2019, ktorým žalobe vyhovel v celom rozsahu. Platobný rozkaz bol z dôvodu podaného odporu následne zrušený.

4. Žalovaný v odpore uviedol, k sume 471,24 eur, že z článku II. žaloby vyplýva, že podľa zmluvy bolo nájomné za jednotlivé mesiace vo výške vypočítanej v evidenčnom liste (vo výške 117,81 eur mesačne) splatné vždy do 5. dňa nasledujúceho mesiaca. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka začala trojročná premlčacia doba plynúť osobitne pre každé mesačné nájomné počnúc od 6. dňa nasledujúceho mesiaca. Uvedené má za následok, že premlčacia doba v prípade najneskôr splatného nájomného za november 2015 začala plynúť dňom 06.12.2015 a uplynula dňom 05.12.2018. Vo vzťahu k sume 117,81 eur uviedol, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa podľa § 107 odsek 1 a 2 Občianskeho zákonníka premlčí v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, najneskôr však v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka bol prvým dňom, kedy bolo možné vykonať právo na vydanie bezdôvodného obohatenia deň 01.01.2016, čo má za následok, že subjektívna premlčacia doba uplynula dňom 31.12.2017 a objektívna premlčacia doba uplynula dňom 31.12.2018. K sume 1.431,08 eur uviedol, že z článku II. žaloby vyplýva, že podľa zmluvy boli úhrady za služby spojené s užívaním bytu za jednotlivé mesiace vo výške vypočítanej v evidenčnom liste splatné vždy do 5. dňa nasledujúceho mesiaca. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka začala trojročná premlčacia doba plynúť osobitne pre každú mesačnú úhradu za služby spojené s užívaním bytu počnúc od 6. dňa nasledujúceho mesiaca. Uvedené má za následok, že premlčacia doba v prípade najneskôr splatnej úhrady za december 2014 začala plynúť dňom 06.01.2015 a uplynula dňom 05.01.2018. K sume 2.948,28 eur uviedol, že z článku II. žaloby vyplýva, že podľa zmluvy boli úhrady za služby spojené s užívaním bytu za jednotlivé mesiace vo výške vypočítanej v evidenčnom liste splatné vždy do 5. dňa nasledujúceho mesiaca. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka začala trojročná premlčacia doba plynúť osobitne pre každú mesačnú úhradu za služby spojené s užívaním bytu počnúc od 6. dňa nasledujúceho mesiaca. Uvedené má za následok, že premlčacia doba v prípade najneskôr splatnej úhrady za december 2015 začala plynúť dňom 06.01.2016 a uplynula dňom 05.01.2019. Vzhľadom k tomu, že v zmysle prezenčnej pečiatky bola žaloba podaná na súd dňa 05.06.2019 a teda po uplynutí premlčacej doby vo vzťahu k všetkým partikulárnym častiam žalobou uplatnenej pohľadávky, žalovaný voči celému nároku žalobcu vzniesol námietku premlčania a žiadal žalobu zamietnuť.

5. V replike žalobcu zo dňa 12.11.2019 vzal tento žalobu čiastočne späť, a to v časti pohľadávky na nájomnom za mesiace august 2015 až november 2015 vo výške 471,24 eur, bezdôvodného obohatenia za užívanie bytu bez právneho titulu od 01.12.2015 - 31.12.2015 vo výške 117,81 eur a zostatku pohľadávky za vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2014 vo výške 1.431,08 eur, a naďalej sa domáhal iba úhrady sumy 2.948,28 eur s poplatkom z omeškania 0,05% denne z dlžnej sumy, najmenej 0,83 eur za každý začatý mesiac omeškania, od 16.7.2016 do zaplatenia, z ktorého dôvodu súd vo výroku III. konanie v uvedených späťvzatých častiach s príslušenstvom (zodpovedajúcim poplatkom z omeškania a úrokom z omeškania 8,05% ročne, ktoré si žalobca z uvedených súm už naďalej neuplatňoval, vrátane poplatku z omeškania zo sumy 1.931,68 eur od 16.7.2015 do 25.11.2015), ako aj v časti sumy 0,18 eura s príslušenstvom a poplatku z omeškania 0,05% denne zo sumy 357,75 eur od 16.7.2016 do zaplatenia, najmenej 0,83 eur za každý i začatý mesiac omeškania, ktoré vzal žalobca späť podaním doručeným súdu dňa 11.9.2020 (ods. 8 rozsudku), zastavil, v zmysle § 145 ods. 2 CSP. Súčasne dodal, že nenamieta premlčanie pohľadávok v späťvzatom rozsahu, ale nestotožňuje sa s právnym názorom žalovaného, že pohľadávka za vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015 vo výške 2.948,28 eur je premlčaná v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. V Zápise o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 01.03.1989 je uvedené, že úhrada za ostatné služby spojené s užívaním bytu sa platí mesačne zálohove, pričom záloha podľa príslušných predpisov

bude vyúčtovaná po uplynutí roka - vykurovacieho obdobia. Žalobca pravidelne každý rok zasielal žalovanému vyúčtovanie služieb za príslušné obdobie, v ktorom bol žalovanému vyúčtovaný preplatok alebo nedoplatok. Vo vyúčtovaní služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015, v ktorom žalovanému vznikol nedoplatok vo výške 2.948,28 eur, bol žalovaný informovaný, že proti tomuto vyúčtovaniu môže uplatniť reklamáciu do 30.06.2016. Následne po uplynutí reklamačnej doby bol žalovaný povinný uhradiť nedoplatok do 10 dní, z čoho vyplýva, že splatnosť pohľadávky nastala dňa 10.07.2016. Vzhľadom k tomu, že žalobca podal žalobu na súd dňa 05.06.2019, táto pohľadávka žalobcu bola uplatnená pred uplynutím premičacej lehoty 3 rokov. Argument žalovaného, že pohľadávka za služby sa premičuje za jednotlivé mesiace je len pokusom vyhnúť sa plneniu si svojich povinností voči žalobcovi, keďže povinnosťou žalovaného bolo mesačne uhrádzať evidenčným listom pevne stanovené nájomné vo výške 117,81 eur, v ktorom nie je zahrnutá suma za dodávku služieb spojených s užívaním bytu. Túto bol žalovaný povinný uhrádzať mesačne len vo forme zálohy, avšak, ako už žalobca uvádza vyššie, úhrada za služby spojené s užívaním bytu je vždy vyúčtovaná v nasledovnom roku späť za minulý rok, kedy nájomcovi vznikne konečným vyúčtovaním buď preplatok alebo nedoplatok. Navyše nie je preto možné spravodlivo namietať premičanie pohľadávky za vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015 už za jednotlivé mesiace roku 2015, keďže žalobca si ani takúto pohľadávku nemohol na súde uplatniť, vzhľadom k tomu, že finálnu výšku pohľadávky sa dozvedel až po vyúčtovaní, ktoré nastalo v roku 2016.

6. Na pojednávaní dňa 17.6.2020 žalovaný doplnil, že vyúčtovanie za rok 2015 bolo vyhotovené 19.5.2015 a doručené žalovanému dňa 24.5.2016, pričom žalobca nepreukázal alebo neosvedčil právny základ, pre ktorý by mala nastať splatnosť dlhu až dňa 10.7.2016, preto má za to, že ohľadom plynutia premičacej doby by sa malo uplatniť ustanovenie § 101 OZ, s tým, že premičacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po doručení vyúčtovania nedoplatku žalovanému. Určenie doby desiatich dní po uplynutí doby na uplatnenie reklamácie je dobou určenou jednostranným úkonom žalobcu, ktorá nemôže nahrádzať dvojstrannú dohodu o určení splatnosti pohľadávky medzi sporovými stranami, a preto má za to, že takto stanovená doba k uplatneniu reklamácie a od nej odvodená lehota splatnosti nedoplatku je bez právnej relevancie vo vzťahu začiatku plynutia premičacej doby, ktorá sa v prípade absencie zmluvného dojednania riadi zákonom. Žalobca súčasne namieta, že žalobca nepreukázal podľa akého kľúča boli vypočítavané položky rozhodujúce pre vyúčtovanie.

Žalovaný na uvedené reagoval tým, že všetko vyplýva z vyúčtovania, sú tam rozpísané osoby a dni, zodpovedajúce merné jednotky. Žalovaný pritom disponoval vyúčtovaním od 24.5.2016 a mal dostatočný čas na reklamáciu vyúčtovania. K výhrade žalobcu ohľadom splatnosti pohľadávky uviedol, že tvrdenie žalovaného je účelové, keď žalovanému bola jednoznačne daná v prospech lehota na úhradu, od ktorého okamihu až plynie premičacia doba. Zákon nestanovuje, že by musela byť splatnosť medzi stranami dohodnutá ako ani skutočnosť, že v prípade ak nie je dohodnutá, plynie premičacia doba odo dňa nasledujúceho po doručení takéhoto vyúčtovania. Žalobca dlžníka požiadal o plnenie desať dní po uplynutí reklamačnej doby, a teda čas kedy mal dlžník plniť bol veriteľom presne určený.

7. Podaním doručeným súdu dňa 16.7.2020 žalovaný doplnil, že v prípade žalobou uplatňovaného nároku sa jedná o nárok na zaplatenie zálohových platieb (bod 2. písm. a)) a nedoplatku z vyúčtovania za rok 2015 (bod 2. písm. b)), oba v režime občianskeho zákonníka. V zmysle rozhodovacej praxe, premičanie nároku na zaplatenie nedoplatku vyplývajúceho z vyúčtovania užívateľovi bytu, nárok na zaplatenie zálohy na platbu i nárok užívateľa na vrátenie preplatku z vyúčtovania sa riadi ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka (R 4/1983, s. 31 ods. 3). Nárok na zaplatenie zálohy na platbu je tak osobitným nárokom, ktorý sa premičiava samostatne, a to vo všeobecnej trojročnej premičacej dobe. Ak podľa zmluvy boli potom úhrady za služby spojené s užívaním bytu za jednotlivé mesiace vo výške vypočítanej v evidenčnom liste splatné vždy do 5. dňa nasledujúceho mesiaca, premičacia doba v prípade najneskôr splatnej úhrady za november 2015 začala plynúť dňom 06.12.2015 a uplynula dňom 05.12.2018. Preto je nárok v sume 1.795,20 eur (predpísaná mesačná platba vo výške 163,20 € x 11 mesiacov) premičaný.

V prípade nároku žalobcu na zaplatenie nedoplatku z vyúčtovania za rok 2015, ktorý zodpovedá rozdielu medzi predpísanými zálohami a celkovou sumou vyúčtovaného nedoplatku t.j. vo výške 1.153,08 eur, platí, že ohľadne tohto nároku nebola splatnosť záväzku dohodnutá sporovými stranami, ustanovená právnym predpisom, určená v rozhodnutí a čas splnenia záväzku nebol ponechaný ani na vôľu žalovaného ako dlžníka (§ 564 Občianskeho zákonníka). V takomto prípade je dlžník podľa § 563 Občianskeho zákonníka povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal, spravidla prostredníctvom výzvy na plnenie. V tejto súvislosti je však potrebné vzájomne odlíšiť dva rozličné

časové okamihy, a to okamih splatnosti práva na plnenie, ktorý má rozhodujúci význam pre posúdenie toho kedy nastáva začiatok plynutia obecnej premlčacej doby (§ 101 Občianskeho zákonníka) a okamih veriteľom subjektívne určenej splatnosti záväzku, ktorá má vplyv pre určenie počiatku omeškania dlžníka (§ 517 a násl. Občianskeho zákonníka). Podľa ustanovenia § 101 OZ plyní premlčacia doba odo dňa, kedy právo mohlo byť vykonané prvý raz, teda kedy bolo možné ohľadne tohto práva podať žalobu (actio nata). Tento okamih je často podvedome spojovaný so splatnosťou záväzku, avšak v zmysle početnej judikatúry môže nastať celkom bez závislosti na nej. Okamih, kedy mohlo byť právo vykonané prvý krát je totiž nutné vnímať objektívne a je preto rozhodujúce, kedy mohlo byť právo objektívne veriteľom uplatnené prvý krát, nie však kedy bolo skutočne uplatnené. S ohľadom na vyššie uvedené je potom nutné dospieť k záveru, že počiatok premlčacej doby nemusí spadať do rovnakého okamihu ako splatnosť záväzku.

Z uvedeného vyplýva, že lehota určená veriteľom na splnenie záväzku nemá žiaden vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby, nakoľko ak splatnosť dlhu nebola dohodnutá ani inak objektívne určená, začína premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, keď dlh vznikol. Vyplýva to z toho, že veriteľ môže už nasledujúci deň po vzniku dlhu vyvolať splatnosť dlhu, a teda svoje právo aj vykonať. Počiatok plynutia premlčacej doby sa tak v týchto prípadoch nespája s dňom nasledujúcim po dni, kedy bol dlžník veriteľom o plnenie skutočne požiadany, ale ku dňu, kedy veriteľ mohol prvý krát (objektívne) dlžníka o plnenie požiadať. Vyššie uvedené závery vyplývajú primárne z rozsudku Najvyššieho súdu ČSR vo veci spis. zn. 3 Cz 99/81 zo dňa 30. novembra 1981, publikovaný pod č. R 28/1984 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk. Súčasne Najvyšší súd ČSR vo svojom rozhodnutí vylúčil výklad, podľa ktorého by bol beh premlčacej doby viazaný až na splatnosť dlhu vyvolanú výzvou veriteľa s odôvodnením, že takéto poňatie by znamenalo neprípustné posunutie počiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na neobmedzenú dobu.

Citovaný judikát bol zásadným východiskom i v nedávnej judikatúre napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 1289/2007 zo dňa 30.10.2009. Tunajší súd vychádzal z vyššie uvedených právnych záverov napríklad v rozsudku sp. zn. 26C/50/2013 zo dňa 23.01.2018 (predtým Krajský súd v Trnave v tej istej veci v uznesení 24Co/379/2016 zo dňa 20.06.2017), preto je právny názor, ktorý vychádza z judikátu R 28/1984 stále platný a akceptovaný súdmi ako i odbornou verejnosťou.

Zo skutkového stavu v tejto prejednávanej veci vyplýva, že žalobca vystavil dňa 19.05.2016 vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015 a preto dlh, ktorý si uplatňuje žalobou voči žalovanému vznikol objektívne najneskôr v deň vyhotovenia predmetného vyúčtovania. Premlčacia doba ohľadne nároku na zaplatenie nedoplatku z vyúčtovania (bez ohľadu na to, či budú do neho zahrnuté i nezaplatené zálohové platby alebo nie) začala plynúť dňom 20.05.2016 a uplynula dňom 19.05.2019. Ak bola žaloba podaná na súde až dňom 05.06.2019, nárok žalobcu na zaplatenie nedoplatku z vyúčtovania za rok 2015 je v celom rozsahu premlčaný.

8. V podaní doručenom súdu dňa 11.9.2020 žalobca doplnil na výzvu súdu skutkové tvrdenie ohľadne rozdelenia sumy z vyúčtovania za rok 2015 na obdobie od 1.1.2015 až 30.11.2015 a od 1.12.2015 až 31.12.2015. Žalobca uviedol, že vyúčtovanie služieb za obdobie 1.1.2015 - 30.11.2015 predstavuje sumu 2.590,35 eur, pričom konkretizoval výpočet tejto sumy. Vyúčtovanie služieb za obdobie 1.12.2015 - 31.12.2015 predstavuje sumu 357,75 eur. Vzhľadom na uvedené si naďalej uplatňoval sumu 2.948,10 eur (menej o 0,18 eur, v ktorej časti s príslušenstvom súd podanie posúdil ako späťvzatie žaloby, voči ktorému žalovaný nenamietal a konanie zastavil) s poplatkom z omeškania 0,05% denne z dlžnej sumy, najmenej 0,83 eur za každý i začatý mesiac omeškania zo sumy 2.590,35 eur od 16.7.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8% ročne zo sumy 357,75 eur odo dňa doručenia vyjadrenia žalobcu zo dňa 11.9.2020 žalovanému do zaplatenia (namiesto pôvodne uplatňovaného poplatku z omeškania 0,05% denne zo sumy 357,75 eur od 16.7.2016 do zaplatenia, v ktorej časti tak tiež žalobca vzal žalobu späť, keď poplatok z omeškania si už v danom rozsahu naďalej neuplatňoval). Keďže uvedeným podaním žalobca zmenil doposiaľ uplatňovaný nárok (v časti príslušenstva), súd na najbližšom pojednávaní zmenu žaloby v zmysle § 142 ods. 1 CSP pripustil.

V danom podaní tiež doplnil, že žalovaný nesprávne uvádza, že si uplatňuje nárok na zaplatenie zálohových platieb a nedoplatku z vyúčtovania, keďže žalobca požaduje sumu 2.948,28 eur z titulu nedoplatku za služby spojené s užívaním bytu za rok 2015. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že premlčacia doba pre jednotlivé mesačné zálohové platby začala plynúť po uplynutí splatnosti mesačných splátok, keďže v čase ich splatnosti nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby vedel určiť ich reálnu výšku, ktorú by si mohol uplatniť na súde. Výška zálohových platieb je určená len orientačne, skutočná výška mesačných nákladov môže byť niekoľkonásobne nižšia/vyššia. Predmetom žaloby nie sú zálohové platby ale nedoplatok za služby z roku 2015, ktorý bol vyúčtovaný dňa 19.5.2016, a až tu

sa žalobca dozvedel skutočnú výšku nedoplatku. Aj v prípade preplatku z vyúčtovania by si žalovaný mohol tento preplatok na súde uplatniť v trojročnej premlčacej dobe plynúcej od uplynutia lehoty na uplatnenie reklamácií a nie odo dňa splatnosti mesačných záloh.

Začiatok plynutia premlčacej doby nie je možné viazať ani na deň nasledujúci po dni vystavenia vyúčtovania, keďže v tomto čase ani žalovaný nemal vedomosť o svojom záväzku a nebolo možné od neho požadovať uhradenie vyúčtovanej sumy. Žalobca je povinný vo vyúčtovaní služieb postupovať v súlade so zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, kde v zmysle § 3 má žalovaný ako spotrebiteľ právo na uplatnenie reklamácií vyúčtovania. Od žalobcu nemožno spravodlivo požadovať uplatnenie nároku na súde už pred uplynutím reklamačnej doby a lehoty splatnosti, keď žalovaný mal možnosť vyvolať zmenu ročného vyúčtovania formou reklamácie, resp. mu v prípade súhlasu s vyúčtovaním stále plynula lehota splatnosti. Až dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty splatnosti, t.j. dňom 11.7.2016 mohlo byť právo vykonané žalobcom prvýkrát.

Judikatúru uvádzanú žalovaným nie je možné v tejto veci aplikovať, keď rieši inú právnu otázku, kedy čas plnenia nie je medzi veriteľom a dlžníkom stanovený a dlžník je povinný plniť nasledovný deň po tom, ako ho o plnenie požiada veriteľ. V zmysle predloženej judikatúry, aby sa zamedzilo neopodstatnenému predlžovaniu premlčacej doby zo strany veriteľa, premlčacia doba plynie odlišne od lehoty splatnosti, odo dňa nasledujúceho po vzniku dlhu. Vyúčtovanie služieb žalobcom je však právnym úkonom, v ktorom bola splatnosť určená okamžite, bez úmyslu žalobcu odkladať plynutie premlčacej doby. V žalovaným predloženej judikatúre bola lehota splatnosti určená dodatočne po vzniku dlhu, v tomto prípade súčasne s jeho vznikom. Premlčacia doba začala plynúť až od okamihu, kedy mohla byť žalobcom dôvodne podaná žaloba, t.j. od okamihu lehoty splatnosti. Vyúčtovanie služieb bolo pravidelne každoročne zasielané žalovanému, ktorý voči splatnosti uvedenej vo vyúčtovaniach nemal žiadne výhrady, čím lehotu splatnosti konkludentne uznal.

Súčasne žalobca vo vyjadrení poukázal na žalovaným uvádzaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 174/2016 zo dňa 10.11.2016, v ktorom je uvedené „ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu.“ Uvedené plynutie premlčacej doby nie je možné aplikovať na uplatnený nárok, keďže doba splnenia dlhu bola stanovená, a to už priamo vo vyúčtovaní, a nie až dodatočne.

9. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 19.5.2021 po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, pričom na pojednávaní osobitne neoboznamoval listinné dôkazy obsiahnuté v spise, keď tieto boli stranám navzájom doručené a neboli spochybnené.

10. Žalovaný na pojednávaní cestou právneho zástupcu právom záverečnej reči uviedol, že má za to, že nárok na zaplatenie pohľadávky z vyúčtovania služieb vznikol najneskôr dňom 19.5.2016, keďže nebola dohodnutá lehota splatnosti medzi stranami, čo žalobca nepreukázal ani v konaní nepreukazoval, prvým dňom možného uplatnenia nároku na súde bol deň nasledujúci po dni vyúčtovania, a teda pohľadávka je premlčaná. Možnosť podania reklamácie nebola spôsobilá oddialiť plynutie premlčacej doby ani túto prerušiť.

11. V konaní nebolo sporným, že žalovaný užíval po smrti pôvodnej nájomníčky ako nájomca byt na prvom poschodí obytného domu na železničnej stanici Siladice, ktorého prenajímateľom bol žalobca, že žalobca nájom vypovedal a nájom skončil 30.11.2015, že žalovaný neuhradil pohľadávku z vyúčtovania služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015. Sporná bola otázka právneho posúdenia premlčania a plynutia premlčacej doby pri jednotlivých nárokoch.

12. Zo zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 1.3.1989 (čl. 4) , vyplýva, že prenajímateľ s nájomcom (označenie účastníkov po transformácii osobného užívania na nájom podľa § 871 ods. 1 OZ) sa dohodli, že „úhrada za ostatné služby spojené s užívaním bytu sa platí mesačne zálohove. Po uplynutí roka - vykurovacieho obdobia - bude záloha podľa príslušných predpisov vyúčtovaná. Úhrada za užívanie bytu a za služby spojené s užívaním bytu je určená podľa vyhlášky číslo 60/1964 Zb. Jej výpočet je vykonaný na základe údajov uvedených v evidenčnom liste pre výpočet úhrady.“

V konaní nebolo tiež sporným, že vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015 bolo žalovanému doručené dňa 24.5.2016. Vyúčtovaním služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015 (čl.13) bol žalovanému zo strany žalobcu vyúčtovaný nedoplatok vo výške 2.948,28 eur. Na vyúčtovaní bolo uvedené, že reklamácie vyúčtovania možno uplatniť do 30.6.2016, s tým, že po tomto termíne nebudú akceptované. Súčasne na danej listine bolo uvedené, že nedoplatok vyúčtovania sa má uhradiť do 10 dní po uplynutí reklamačnej doby, ako aj že preplatok vyúčtovania bude zaslaný na účet do 10

dní po uplynutí reklamačnej doby. Žalovaný tiež v konaní nespороval, že žalobca pri vyúčtovaní služieb spojených s užívaním bytu obdobným spôsobom postupoval i v predchádzajúcich rokoch trvania nájmu.

13. K všeobecnému sporovaniu výšky vyúčtovaných úhrad uskutočnenému žalovaným na pojednávaní dňa 17.6.2020 súd uvádza, že vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015 bolo žalovanému nesporne doručené dňa 24.5.2016, pričom podľa jeho znenia dal žalobca žalovanému k dispozícii lehotu do 30.6.2016 na uplatnenie akýchkoľvek reklamácií vyúčtovania, ktorú žalovaný nevyužil, a preto všeobecné sporovanie tejto sumy po uplynutí skoro štyroch rokov (argumentom, že žalobca nepreukázal, podľa akého kľúča boli vypočítavané položky rozhodujúce pre vyúčtovanie) považuje súd za neprípustné a účelové a súčasne túto sumu nepovažuje za sporovanú účinne, keď žalovaný neuviedol svoj konkrétny množstevný údaj, ktorý považuje za správny, ani nekonkretizoval položky vyúčtovania, ktoré prípadne rozporuje.

14. Súd prejednávajú vec posúdil podľa nasledovných ustanovení právnych predpisov.

15. Podľa § 155 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu vyhotovenia zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu, právo užívať byt vznikne dohodou o odovzdaní a prevzatí bytu dojednanou medzi organizáciou a občanom(1). O dohode o odovzdaní a prevzatí bytu sa spíše zápisnica, ktorú podpíše ten, kto konal za organizáciu, a občan, ktorý s organizáciou dohodu uzavrel. V zápisnici musia byť najmä uvedené rozhodnutie o pridelení bytu, predmet a rozsah práva užívať byt včítane jeho príslušenstva, určená výška úhrady za užívanie a za služby, prípadne uvedený spôsob určenia úhrady, a popísaný stav bytu. Organizácia je povinná vydať občanovi odpis zápisnice (2).

Podľa § 871 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, zodpovedajúcim zneniu v čase užívania bytu žalovaným (OZ), právo osobného užívania bytu a právo užívania iných obytných miestností a miestností neslúžiacich na bývanie vzniknuté podľa doterajších predpisov, ktoré trvá ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.1.1992), sa mení dňom účinnosti tohto zákona na nájom. Spoločné užívanie bytu a spoločné užívanie bytu manželmi sa mení na spoločný nájom.

Podľa § 685 ods. 1 OZ, nájom bytu vzniká nájomnou zmluvou, ktorou prenajímateľ prenecháva nájomcovi za nájomné byt do užívania, a to buď na dobu určitú, alebo bez určenia doby užívania; nájomná zmluva spravidla obsahuje aj opis príslušenstva a opis stavu bytu. Nájom bytu je chránený; ak nedôjde k dohode, možno ho vypovedať len z dôvodov ustanovených v zákone.

Podľa § 706 ods. 1 OZ, ak nájomca zomrie a ak nejde o byt v spoločnom nájme manželov, stávajú sa nájomcami (spoločnými nájomcami) jeho deti, vnuci, rodičia, súrodenci, zať a nevesta, ktorí s ním žili v deň jeho smrti v spoločnej domácnosti a nemajú vlastný byt. Nájomcami (spoločnými nájomcami) sa stávajú aj tí, ktorí sa starali o spoločnú domácnosť zomretého nájomcu alebo na neho boli odkázaní výživou, ak s ním žili v spoločnej domácnosti aspoň tri roky pred jeho smrťou a nemajú vlastný byt.

Podľa § 696 ods. 1,2 OZ, spôsob výpočtu nájomného, úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu, spôsob ich platenia, ako aj prípady, v ktorých je prenajímateľ oprávnený jednostranne zvýšiť nájomné, úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu, a zmeniť ďalšie podmienky nájomnej zmluvy, ustanovuje osobitný právny predpis(1). Úhrada za plnenia poskytované s užívaním bytu alebo preddavok na ne sa platí s nájomným, ak sa účastníci nedohodnú alebo právny predpis neustanovuje inak (2).

Podľa § 697 OZ, ak nájomca nezaplatí nájomné alebo úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu do piatich dní po jej splatnosti, je povinný zaplatiť prenajímateľovi poplatok z omeškania.

Podľa § 34 OZ, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 100 ods. 1,2 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20191201>>). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. (1)

Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20191201>>. Záložné práva sa nepremľčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. (2)

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 122 ods. 2,3 OZ, koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota

začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň.(2) Ak posledný deň lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. (3)

Podľa § 451 ods. 1,2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (1) Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. (2)

Podľa § 454 OZ, bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

Podľa § 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom ku dňu omeškania, poplatok z omeškania je za každý deň omeškania 0,5 promile dlžnej sumy, najmenej však 0,83 eura za každý i začatý mesiac omeškania.

Podľa § 151 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.(1) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. (2)

16. V konaní nebolo sporným, že žalovaný do dňa vyhlásenia rozhodnutia neuhradil pohľadávku z vyúčtovania služieb spojených s užívaním bytu za rok 2015. Uvedená pohľadávka v časti o zaplatenie sumy 357,75 eur predstavuje nesporne vyúčtovanie služieb za obdobie 1.12.2015 - 31.12.2015. Medzi stranami nebolo sporným, že nájomný vzťah sa skončil ku dňu 30.11.2015, a teda v danom období žalovaný byt užíval bez právneho dôvodu. Pohľadávku z vyúčtovania služieb užívaných za dané obdobie 1.12.2015 - 31.12.2015 tak súd posúdil ako pohľadávku z bezdôvodného obohatenia, keď žalovaný bez právneho dôvodu užíval byt vrátane služieb s užívaním bytu spojených, ktoré za neho hradil žalobca. Na námietku žalovaného súd skúmal premlčanie uvedeného nároku a dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu je v uvedenej časti premlčaná. Súd považuje za prvý deň plynutia premlčacej doby (v zmysle §107 ods. 1 OZ - osobitná úprava plynutia premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia) deň nasledujúci po uplynutí reklamačnej doby, t.j. deň 1.7.2016. Keďže subjektívna premlčacia doba v prípade nárokov z bezdôvodného obohatenia je dvojročná, uplynula žalobcovi dňom 1.7.2018, resp. 2.7.2018 (keď deň 1.7. pripadol na nedeľu), keď žalobca už v čase vystavenia vyúčtovania vedel kto sa na jeho úkor obohatil, a že došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom konkrétna suma bezdôvodného obohatenia bola žalobcovi zrejmá po uplynutí žalovanému poskytnutej reklamačnej doby. Žaloba vo veci bola podaná na súd dňa 5.6.2019, t.j. skoro rok po uplynutí premlčacej doby, a preto súd vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania, žalobu v danej časti vo výroku II. zamietol. Spoločne so zamietnutím žaloby v istine 357,75 eur zamietol súd žalobu i v časti o zaplatenie zodpovedajúceho príslušenstva - 8% úroku z omeškania z danej sumy ročne od dňa doručenia vyjadrenia žalobcu zo dňa 11.9.2020 žalovanému do zaplatenia, keď v prípade ak je premlčaná istina pohľadávky, premlčanie sa vzťahuje i na príslušenstvo a súvisiaci nárok nemožno priznať.

17. V časti nároku žalobcu na zaplatenie sumy 2.590,35 eur s poplatkom z omeškania 0,05% denne, najmenej 0,83 eur za každý začatý mesiac omeškania od 16.7.2016 do zaplatenia, dospel súd k záveru, že žaloba je dôvodná a uvedený nárok vo výroku I. priznal. Žalovaný ako nájomca bytu (po prechode nájmu bytu z jeho právnej predchodkyne) neuhradil prenajímateľovi nedoplatok z vyúčtovania za služby spojené s užívaním bytu za obdobie roku 2015 (úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu), kedy byt nesporne užíval. Žalovaný sa v konaní bránil argumentom, že v časti krytej preddavkami na tieto úhrady je žaloba premlčaná, keď tieto boli splatné vždy do 5. dňa v nasledujúcom mesiaci. Súd však vzhľadom na podstatu nároku a argumentáciu žalobcu celý nárok posúdil ako nárok z vyúčtovania služieb za obdobie predchádzajúceho roka, resp. nárok na úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu, nie ako nárok na úhradu preddavkov (záloh) na tieto úhrady, ktorých sa žalobca v konaní nedomáhal. Nájomca bytu je povinný prenajímateľovi uhrádzať tak preddavky na služby, ktoré s bytom užíva, ako aj následne po vyúčtovaní služieb za minulé obdobie uhradiť prípadný nedoplatok, ktorý vznikne tým, že uhradené preddavkové platby nepokryli skutočne využívané služby. Žalobca si v tomto prípade uplatňoval nárok z vyúčtovania služieb (nárok na úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu), nie nárok na úhradu preddavkových platieb. V uvedenom súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovanú pod R 78/2004, z ktorej vyplýva, že v prípade uplatňovania pohľadávky na úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu nie je táto (v žiadnom rozsahu) splatná pred vykonaním vyúčtovania, keď je potrebné rozlišovať medzi preddavkom na plnenie a samotnou úhradou

týchto plnení, ktorá je možná až po konečnom vyúčtovaní, kedy sa stáva splatnou. Prenajímateľ sa v prípade, ak nájomca riadne neplatí preddavkové platby môže domáhať aj takého nároku, avšak v tomto prípade sa žalobca nedomáhal zaplataenia preddavkových úhrad žalovaným, ale samotnej úhrady plnení. Suma úhrady sa tak v tomto prípade nepremičuje samostatne za jednotlivé mesiace, v ktorých mali byť hradené preddavky v konkrétnej výške, ale ako jeden nárok na zaplataenie nedoplatku z vyúčtovania za rok 2015.

18. Nájomca nie je v omeškani s úhradou za plnenia spojené s užívaním bytu pred vykonaním vyúčtovania týchto platieb; pred vyúčtovaním táto úhrada totiž nie je ešte splatná a prenajímateľovi nevzniká nárok na poplatok z omeškania podľa § 697 Občianskeho zákonníka. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/140/2002 zo dňa 26.03.2002 uverejnený pod R 78/2004).

19. Žalovaným vznesenú námietku premlčania v tejto časti nároku súd považoval za nedôvodnú, keď má za to, že premlčacia lehota plynula nie odo dňa vyhotovenia vyúčtovania žalobcom, ale až odo dňa kedy žalobca objektívne mohol „právo vykonať prvý raz“, t.j. uplatniť si svoj nárok na neuhradené služby na súde (actio nata). V prípade, ak priamo vo vyúčtovaní poskytoval žalovanému možnosť reklamácie vyúčtovanej sumy, objektívne nemohol počas plynutia tejto lehoty (do uplynutia ktorej ešte konečný nárok žalobcu na konkrétnu sumu úhrad za plnenia nebol zrejмый, keď žalovaný mal možnosť vyúčtovanú sumu namietat) podať žalobu, ktorou by od žalovaného uplatňoval vyúčtované úhrady. V následne poskytnutej lehote 10 dní od uplynutia reklamačnej doby súčasne tiež nemohol tento nárok súde uplatňovať, keď išlo o lehotu poskytnutú žalovanému na dobrovoľné plnenie. Postup žalobcu pritom vychádzal zo zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu a bol v súlade s účastníkmi zaužívanou praxou. Žalovaný argumentoval, že v tomto prípade ide o situáciu v zmysle ustanovenia § 563 OZ, kedy čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, a tak premlčacia doba v zmysle judikatúry plynie odo dňa nasledujúceho po vzniku pohľadávky. Súd však poukazuje na skutočnosť, že už zo Zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu vyplýva, že prenajímateľ i nájomca sa dohodli na tom, že po uplynutí roka - vykurovacieho obdobia - bude záloha uhrádzaná za služby spojené s užívaním bytu vyúčtovaná. Zmluvné strany tak boli od začiatku právneho vzťahu dohodnuté na tom, že úhrada (za plnenia) sa bude platiť na základe vyúčtovania, ktoré bude doručené nájomcovi, v ktorom budú tiež prirodzene určené konkrétne podmienky tejto úhrady a žalobcom špecifikovaná konkrétna lehota na plnenie. Určenie konkrétnej lehoty splatnosti danej pohľadávky zo strany prenajímateľa v dohodnutom vyúčtovaní po uplynutí vykurovacieho obdobia, konkludentne akceptovanej nájomcom v rámci ich dlhoročnej praxe je potom spôsobom určenia splatnosti pohľadávky na úhrady za plnenia v zmysle dohody zmluvných strán. Súd tak má za to, že nejde o situáciu predpokladanú v ustanovení § 563 OZ, keď v tomto prípade bol čas plnenia úhrad poskytovaných s užívaním bytu dohodnutý tak, že bude konkrétne určený vo vyúčtovaní prenajímateľom, čo potvrdzuje aj dlhoročná bezproblémová prax zmluvných strán pri úhradách za plnenia. Súd sa tak stotožňuje s tvrdením žalobcu, že v tomto prípade ide o inú situáciu, ako je uvádzaná v žalovanom predkladanej judikatúre, keď tomto prípade doba plnenia úhrad nebola určená následne, na základe jednostranného prejavu vôle veriteľa s časovým odstupom od vzniku pohľadávky, ale priamo v listine (vyúčtovaní), ktorou si žalobca uplatňoval od žalovaného jej úhradu súčasne so vznikom dlhu (v jeho predbežne predpokladanej výške), v súlade s dohodou a praxou zmluvných strán. Veriteľ (prenajímateľ) totiž priamo so vznikom pohľadávky vyvolával aj jej splatnosť, a teda bezodkladne po vzniku pohľadávky dlžníka žiadal o jej plnenie v lehote určenej vo vyúčtovaní v zmysle dohody a praxe zmluvných strán. V tomto prípade tak ani neprichádzala do úvahy možnosť odsúvania počiatku plynutia premlčacej doby veriteľom prakticky na neobmedzenú dobu (podstata argumentácie v judikatúre označenej žalovaným), keď doba splatnosti pravidelnej pohľadávky z vyúčtovania bola určená dohodou zmluvných strán na podmienky vyúčtovania vyhotovovaného podľa zmluvy každoročne po uplynutí roka - vykurovacieho obdobia.

20. V zmysle uvedeného tak súd dospel k záveru, že premlčacia doba vo vzťahu k žalobcom uplatňovanej pohľadávke 2.590,35 eur začala plynúť po uplynutí lehoty splatnosti určenej vo vyúčtovaní, kedy žalobca mohol právo objektívne vykonať prvý raz (§ 101 OZ). Premlčacia doba je v tomto prípade trojročná (§ 101 OZ). Keďže začala plynúť dňa 11.7.2016 (keď reklamačná doba bola do 30.6.2016 a nedoplatok z vyúčtovania mal žalovaný podľa vyúčtovania uhradiť do 10 dní po uplynutí reklamačnej doby) uplynula dňom 11.7.2019. Žaloba bola na súd podaná dňa 5.6.2019, a tak v rámci plynutia premlčacej doby a právo žalobcu na úhradu pohľadávky vo výške 2.590,35 eur nie je premlčaným. Keďže tak žalovaný ako nájomca bytu dosiaľ neuhradil prenajímateľovi nedoplatok z vyúčtovania za

služby spojené s užívaním bytu za obdobie roku 2015 (úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu), kedy byt nesporne užíval, súd žalobe v danej časti vyhovel a túto povinnosť mu uložil vo výroku I.

21. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca tiež nárok na zaplatenie uplatňovaného poplatku z omeškania od 16.7.2016 do zaplatenia, t.j. od šiesteho dňa po uplynutí lehoty splatnosti (§ 697 OZ), ktorý mu súd priznal vo výške podľa § 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom ku dňu omeškania.

22. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (1) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.(2)

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

23. Súd vo výroku IV. rozhodol o nároku na náhradu trov konania sporových strán v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že v konaní žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, keď úspech oboch strán v konaní bol porovnateľným. Žalobca sa v konaní pôvodne domáhal úhrady sumy 9.062,77 eur (istina 4.968,41 eur a príslušenstvo 4.094,36 eur - poplatok z omeškania 0,05% denne zo sumy 117,81 eur od 11.9.2015 do dňa späťvzatia žaloby 12.11.2019 89,71 eur, zo sumy 117,81 eur od 11.10.2015 do dňa späťvzatia žaloby 12.11.2019 87,95 eur, zo sumy 117,81 eur od 11.11.2015 do dňa späťvzatia žaloby 12.11.2019 86,12 eur, zo sumy 117,81 eur od 11.12.2015 do dňa späťvzatia žaloby 12.11.2019 84,35 eur, zo sumy 1.931,68 eur od 16.7.2015 do 25.11.2015 v sume 128,45 eur, zo sumy 1.431,08 eur od 26.11.2015 do 12.11.2019 v sume 1.036,10 eur, zo sumy 357,75 eur od 16.7.2016 do dňa návrhu na zmenu žaloby 11.9.2020 v sume 271,71 eur, zo sumy 2.590,35 eur od 16.7.2016 do dňa rozhodnutia 19.5.2021 v sume 2.291,16 eur a úrok z omeškania 8,05% ročne zo sumy 117,81 eur od doručenia žaloby žalovanému (23.8.2019) do späťvzatia 12.11.2019 v sume 2,13 eur, úrok z omeškania 8,00% ročne zo sumy 357,75 eur odo dňa doručenia vyjadrenia žalobcu žalovanému (22.9.2020) do dňa rozhodnutia 19.5.2021 v sume 18,81 eur). Priznaná mu bola suma 2.590,35 eur s príslušenstvom 2.291,16 eur, t.j. celkom suma 4.881,51 eur. Žalobca tak bol v konaní úspešný v rozsahu 53,8 % pôvodne uplatňovaného nároku, čo zodpovedá právu na náhradu trov konania, resp. úspechu žalovaného v rozsahu 46,2% (keď v častiach, kde bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom by mal nárok na náhradu trov žalovaný - pre účely trov konania úspech žalovaného). Obe sporové strany tak boli v konaní úspešnými v obdobnom rozsahu (rozdiel medzi úspechom strán neprekračuje ani 8%). Časť súdneho poplatku, zodpovedajúca späťvzatej časti žaloby pred prvým pojednávaním pritom bude žalobcovi vrátená automaticky.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).